

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Venatio Sacra. Sive Puer Amissus

Cabilliau, Baudouin

Lovany, 1642

Elegia X. Dolet de non posse, venatorum exemplo, capere prædam suam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70011](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70011)

Indice Mercurio stans ad caput omne viarum (a)
 Edidici Phario compita secta solo.
 Ipse viæ sed enim dux quid nisi fabula vanus
 Mercurius? malim Numinis ora sequi.
 Nec meus ambages Puer erudit ipse viarum:
 Qui via certa mihi cur labyrinthus erit?

(a) *Mercurius*, ὁδηγός, id est viarum dux, collocari solitus in quadriuijs, viam vt indicaret dubijs viatoribus.

ELEGIA X.

Dolet se non posse, venatorum exem-
 plo, capere prædam suam.

1. *Ingemiscit adhuc aufugere suum Hinnulum.*
2. *Vestigia optat exosculari.*
3. *Videt fortè obuiò ab venatore prædam capi, nec abs se Puerum deprehendi dolet.*

Sic Matrem, sic ergo fidem, sic ludis amorem?
 Sic fugis ah! Ceruam Ceruule blande tuam?
 Eia fauce, facilisque redi, simul infue pectus;
 Magna tui pars hoc pectore Gnate sedet.
 Hoc vti nam gremio pars cætera sidat Alumni!
 Vt quid dimidio non nisi vivat Amor?
 Totus at incertas Amor auolat exsul in aëras,
 Et mea spes, omni plus aue, rapta fugit.
 Quæque fugit, tacitis profugum cor abripit hamis,
 Vita simul rapto deuia corde fugit.
 Nec redit; ignotas abit irreuocandus in oras;
 Siue rapit remus, seu leuis aura vehit:
 Idque redux roseos vbi iam ter solis ad ortus
 Pegaseum pernix Phosphorus egit iter.
 Luce carens oculus muris caligat in vmbri.
 Hei mihi, lux vitæ cui perit alma suæ!

Spinea

Spinea decurrunt hæc inter sæcula luctus,
 Sæcula ferratis euoluenda rotis.
 Qui fugit, hinc fugiat; modò sit deprendere sulcos,
 Quæis vaga planta cauo puluere sculpsit iter,
 O ut ego rapidis premerem vestigia plantis,
 Pumilo quæ niueo calce viator arat!
 Quot legerem passus, legerem tot & oscula terris:
 Dulcior ambrosiâ dux pedis umbra foret.
 Sed nusquam profugi vola perstat, abitque Puelli;
 Quem tamen hic omni nescia sector agro.
 Quæ premit Astur ouans, equitans & in Astura terror,
 Eripedem, rapido quæ fugit vngue, feram;
 Audio, præcipites glomerant in puluere cursus,
 Hinc Lycus, inde comes iuncta Lycisca Lyco:
 Sima phalanx resonis vbi militat aspera syluis,
 Quæque fremit raucis ludicra bella minis,
 Adsequitur tandem (felix ô gloria!) prædam,
 Et fruitur votis spes opulenta suis:
 Ast ego vana meum nequidquam venor IESVM,
 Alternas toties mensa remensa vias,
 Nec nisi flens ærumnolis vestigia curis
 Pressa traho, colles inter, & inter aquas.
 Induit in laqueos se præda fugacior aurâ;
 At Puer insidias frustrat, ut aura, meas.
 Tum quouis abs rure peto, rurisue colono,
 Siqua tenent Gnatum prata, vel arua meum.
 Nulla tenent, nullisque redit spes obuia syluis;
 Nec tamen à IESV me procul error agit.
 Me si frustrat iter rata spes, non fallit euntem:
 Ars est plena dolis ingeniosus Amor.
 Qui fugit, his oculis lux fixa subhæret IESVS;
 Hic reperi, & peperit, quem vaga quæro, Deum.
 Sic reperiisse tamen non est peperisse Puellum:
 Matris abest oculis; corde sed ille sedet.
 Est oculi vacuis cur iure querantur in umbris;
 Cor sed amore flagrans, quo sibi plaudat, habet.

ELEGIA